

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Ing. P. Č.**, IČ: X
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobou původně podanou u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem – výzvě k odstranění reklamního zařízení, kterou vydal Krajský

úřad Zlínského kraje, č. j. KUZL 78586/2021, sp. zn. KUSP 78586/2021 DOP/MK dne 9. 11. 2021, a navrhoval, aby soud tuto výzvu prohlásil za nezákonnou.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Vpodané žalobě žalobce předně uvedl, že v případě dotčeného zařízení, které se nachází na pozemku parc. č. X v kat. úz. X, který je ve vlastnictví žalobce, se nejedná o reklamní, ale informační zařízení – stožár pro umístění informačních směrových šipek, které upozorňují na to, kde mají řidiči odbočit do firem v areálu Agrocentra, na kterých je uveden pouze název provozovny bez jakýchkoliv reklamních údajů. Nejedná se podle něj tudíž o reklamu, která by odváděla pozornost řidičů. Zdůraznil, že zařízení bylo povoleno stavebním úřadem na základě souhlasných prohlášení dotčených orgánů jako zařízení informační a bylo řádně zkolaudováno. V době podání žaloby bylo provozováno 19 let a je udržováno v řádném technickém stavu. Celková doba provozování prokázala, že zařízení nikoho neohrožuje a je přínosem pro orientaci odbočujících řidičů. V pochybnostech je podle něj rozhodující stanovisko stavebního úřadu.
3. Namítl i chybné označení pozemku, na kterém se informační zařízení nachází. A závěrem poukázal na to, že postup správního úřadu je formálně vzato v souladu se zákonem, ale popírá jeho smysl a účel.
4. Žalovaný ve svém vyjádření označil tvrzení žalobce o informačním charakteru zařízení jako nedůvodné. Bez právního významu je, že stožár byl povolen a zkolaudován jako informační zařízení, neboť je podstatné, zda splňuje požadavky na reklamní zařízení dle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích v materiálním smyslu. Pro závěr o tom, že se jedná o reklamní zařízení svědčí podle něj vzhled a obsah zařízení i to, že se nachází v silničním ochranném pásmu. Cedula naplňuje definici reklamy dle § 1 odst. 2 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, jedná se o zařízení určené k propagaci firem a označení jejich provozoven (což naplňuje definici reklamního zařízení dle § 31 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích implicitně). Dále se vyjádřil k důvodům novely zákona o pozemních komunikacích a pokud žalobce hodlal reklamní zařízení nadále provozovat, měl požádat o povolení k provozování reklamního zařízení. Protože takové povolení nebylo vydáno, byl žalovaný oprávněn vyzvat žalobce k odstranění reklamního zařízení. Povolení, kolaudace i udržování zařízení v řádném technickém stavu je podle něj irelevantní a dle judikatury zřízení reklamního zařízení na základě povolení stavebního úřadu nebrání vydání výzvy dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
5. Nesprávný je podle něj i závěr žalobce, že v pochybnostech, o jaké zařízení se jedná, je rozhodující stanovisko stavebního úřadu. Tvrzení žalobce, že stavební úřad rozhodl o tom, že se jedná o informační zařízení, je s ohledem na dobu vydání povolení nepravdivé. Právní úprava stavebního zákona a zákona o pozemních komunikacích sleduje ochranu jiného veřejného zájmu. Chyba v označení pozemku byla napravena v rámci správního řízení.
6. Otázka, zda reklamní zařízení narušuje nebo ohrožuje bezpečnost provozu na silnici č. I/35, je podle žalovaného nerozhodná, neboť žalovaný zkoumal před vydáním výzvy pouze (ne)existenci povolení dle § 31 zákona o pozemních komunikacích. Otázka ohrožení bezpečnosti silničního provozu je předmětem zkoumání v řízení o vydání povolení silničního úřadu. Závazné stanovisko Policie ČR bylo vydáno před účinností novel zákona o pozemních komunikacích.

III. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud v Brně o žalobě rozhodl ve věci po nařízeném jednání poté, co na základě podané žaloby přezkoumal postup žalovaného v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud v rámci nařízeného jednání provedl následující důkazy.
9. Ve vztahu ke společnosti YOMAX, dříve Josef Matušík – Centrum zpracování plechu, oznámení o vkladu obchodního závodu a mapku ze severu mapy.cz ukazující lokaci provozovny. V případě Finesa střešní materiály s.r.o. kontaktní údaje ze stránek společnosti vč. jejího loga, zobrazení směrové šipky na stojanu žalobce, vč. údajů o společnosti a umístění její provozovny (vše z mapy.cz). U společnosti Armatex s.r.o. provedl soud důkaz webovou stránkou společnosti – kontaktními údaji, vč. loga společnosti, a dále ze stránek mapy.cz soud provedl důkaz mapkou umístění společnosti a zároveň fotografií provozovny v Kuníně. Dále soud provedl důkazy k penzionu TK DEZA Valašské Meziříčí, s.r.o., a to opět umístěním provozovny a její fotografií ze serveru mapy.cz, logem a informacemi o ubytování z webových stránek tenisdeza.cz. Zároveň ze serveru mapy.cz provedl soud důkaz fotografií a mapkou umístění provozovny žalobce a konečně i z téhož serveru fotografií zařízení žalobce ze srpna 2017. Kromě uvedených provedl soud důkaz ještě dvěma fotografiemi ze serveru mapy.cz z ulice Rožnovská ve Valašském Meziříčí.
10. Jako nesporné označili oba účastníci listiny, které souvisely se stavebním řízením.
11. Z provedeného dokazování soud zjistil následující. Logo společnosti Josef Matušík – Centrum zpracování plechu, jak vyplývá z oznámení o vkladu obchodního závodu, je shodné s logem téže společnosti na ceduli s dvojitou šipkou „Práškovna lakovna“ „Centrum zpracování plechů“.
12. Stejně tak logo společnosti Finesa střešní materiály s.r.o. zjištěné ze stránek společnosti odpovídá zobrazení směrové šipky na stojanu žalobce, jak v době kontroly, tak historicky.
13. U společnosti Armatex s.r.o. soud z loga společnosti na jejích stránkách shledal odlišnost od cedule na zařízení žalobce, nicméně z fotografie provozovny v Kuníně je zřejmé, že v případě informační cedule umístěné před touto provozovnou a cedule na zařízení žalobce existuje shoda v barevném provedení i fontu písma. Ostatně kombinace žluté a zelené je nadále součástí i aktuálního loga společnosti Armatex.
14. V případě penzionu TK DEZA Valašské Meziříčí, s.r.o. je z fotografie budovy patrná barevná shoda provedení nápisu na budově a ceduli na zařízení žalobce, kde je kombinována fialová, zelená a bílá a zároveň fontu, kterým je vyveden nápis „Tenisové centrum DEZA“ a nápis „PENZON TENIS DEZA“
15. V případě provozovny žalobce je patrné, že ta je označena písmeny IPC, zatímco na ceduli na zařízení je k provozovně žalobce uvedeno pouze „PRODEJ HUTNÍHO MATERIÁLU“.
16. Z fotografie zařízení žalobce ze srpna 2017 soud zjistil že na vrcholu zařízení byly instalované rozměrné panely s reklamou na Rádio Apollo. Z fotografií ze serveru mapy.cz z ulice Rožnovská ve Valašském Meziříčí soud zjistil, že na sloupech veřejného osvětlení jsou instalované cedule s názvy společností a směrovými šipkami k jejich provozovnám.

17. Na základě takto zjištěného skutkového stavu se soud zabýval předně otázkou, zda umístěné cedule lze považovat za reklamu.
18. Podle § 1 odst. 2 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, se reklamou „rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířené zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak.“
19. Soud nijak nezpochybňuje, že cedule umístěné na zařízení žalobce (s výjimkou historických panelů Rádia Apollo) jsou tvarované jako mnohoúhelníky ve tvaru různě velkých šipek, které směřují k silnici vedoucí k areálu Agrocentra. Zároveň ale velikost, barevnost i obsah těchto cedulí ukazuje na jednoznačně reklamní sdělení a na adresáta působí jako reklamní materiál. Cedule obsahují barevná schémata jednotlivých firem, jejich loga a nabídku jejich služeb. Ze „směrových“ cedulí většiny společností je především patrná nabídka služeb, tj. podpora podnikatelské činnosti, a nikoliv jejich označení společností nebo označení provozoven, které je oproti textu nabízejícímu služby značně upozaděno.
20. Soud má tedy za to, že reklamní význam cedulí je převažující.
21. Samotné zařízení samo o sobě bez instalovaných cedulí postrádá racionální smysl, jak konečně vyplývá z fotografie aktuálního stavu, která byla provedena u jednání jako důkaz, a krom toho i z původního záměru, se kterým bylo žádáno o stavební povolení a ze kterého plyne osazení zařízení „informačními“ cedulemi. Soud proto nemůže hodnotit odděleně samotný stožár a jednotlivé cedule, které na něm byly nainstalovány. Při komplexním posouzení proto dospěl k závěru, že se jedná ze shora uvedeného pohledu o reklamní zařízení.
22. K tomuto závěru vede soud i zjištění vyplývající z fotografie zařízení z roku 2017, kde byla na zařízení instalována zcela jasná reklama Rádia Apollo. V jejím případě se nejednalo o žádné směrové šipky, ale umístění panelů rádia mělo jednoznačně reklamní účel. Podle názoru soudu ani pozdější odstranění reklamy na Rádio Apollo nemohlo nic změnit na charakteru zařízení žalobce, a to s ohledem na výše uvedené hodnocení panelů ostatních společností, neboť odstraněním jedné z reklam, byť jistě největší, se nezmění charakter ostatních umístěných panelů.
23. Zároveň nemohl soud pominout případný odkaz žalovaného na § 31 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení „*Jedná-li se o reklamní zařízení viditelné z pozemní komunikace v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy, lze jeho zřízení a provozování povolit pouze pokud splňuje podmínky podle odstavce 2 a slouží-li k označení provozovny, která se nachází v silničním ochranném pásmu ve vzdálenosti do 200 metrů od reklamního zařízení.*“ Soud se ztotožňuje se žalovaným, že pokud zařízení umístěné v ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy plní funkci reklamní zařízení, může být povoleno pouze v případě, že mj. slouží k označení provozovny ve stanoveném pásmu. Jinými slovy i reklamní zařízení musí obsahovat označení provozovny. V případě cedulí na zařízení žalobce tak samotné označení provozoven (jakkoliv upozaděné) splňuje definici reklamního zařízení v rámci ochranného pásma silnice první třídy.

24. I tato skutečnost podporuje závěr o tom, že se v případě zařízení žalobce z pohledu zákona o pozemních komunikacích jedná o reklamní zařízení.
25. Další podstatnou otázkou je, zda mají na posouzení charakteru zařízení vliv rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla stavba zařízení povolena, související vyjádření dotčených orgánů státní správy a Policie ČR a konečně kolaudační souhlas, vč. příslušných listin souvisejících se změnou umístění zařízení.
26. Vztahem stavebního zákona a zákona o provozu na pozemních komunikacích se zdejší soud velmi podrobně i s ohledem na ústavní konformitu novely zákona o provozu na pozemních komunikacích zabýval v žalovaném odkazovaném rozsudku ze dne 29. 8. 2018, č. j. 29 A 64/2018-74, ve kterém uvedl k reklamnímu zařízení, které bylo umístěno na základě územního rozhodnutí a souhlasu s provedením stavby následující: „Lze tedy zrekapitulovat, že od 1. 7. 2011 se předmětné reklamní zařízení vzhledem ke změně zákona č. 13/1997 Sb. „ocitlo“ v silničním ochranném pásmu. Za této situace měl žalobce požádat silniční správní úřad (tedy žalovaného) o vydání povolení k provozování předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Takové povolení ovšem ve vztahu k předmětnému reklamnímu zařízení nikdy nebylo vydáno, pročez byl žalovaný oprávněn (či přesněji řečeno povinen) žalobce vyzvat k odstranění předmětného reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. K uvedenému je nutno uvést, že za povolení ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích nelze považovat správní akty (rozhodnutí či souhlasy) stavebního úřadu, neboť k vydání daného povolení je příslušný výhradně silniční správní úřad. Navíc jak plyne z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace se provádí bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.“
27. Zdejší soud v citovaném rozhodnutí zřetelně odkázal na § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, dle kterého „*Silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.*“
28. Jinými slovy, pokud se jedná o reklamní zařízení, tak povolení takového zařízení stavebním úřadem nemá význam pro jeho odstranění v případě, že takové zařízení není povoleno silničním úřadem. Jakkoliv bylo v této věci rozhodováno původně stavebním úřadem dle stavebního zákona z roku 1976, tak lze ve vztahu k úpravě stavebního zákona (pro účely rozlišení, zda se jedná ve věci o reklamní zařízení) podle názoru zdejšího soudu vycházet i z navazující úpravy stavebního zákona z roku 2006.
29. Podle § 56 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu stavební povolení ani ohlášení se nevyžadovalo a) u důlních děl, důlních staveb pod povrchem a staveb v povrchových lomech a skrývkách, pokud podléhají schvalování a dozoru orgánů státní báňské správy podle horních předpisů, b) u nadzemních a podzemních vedení telekomunikační sítě včetně opěrných a vytyčovacích bodů a u telefonních budek, s

výjimkou nosných konstrukcí anténních systémů (včetně anténních systémů) o celkové výšce nad 15 m, c) u krátkodobých přenosných zařízení, jako prodejní stánky, konstrukce a zařízení pro slavnostní výzdobu a osvětlení budov, d) u scénických staveb pro film a televizi, e) u geodetických dřevěných a přenosných měřických věží, signálů a pyramid, f) u konstrukcí chmelnic a vinic, g) u stavebních úprav elektrických vedení bez omezení napětí a stavebních úprav nadzemních a podzemních vedení telekomunikační sítě, pokud se nemění jejich trasa, h) u stavebních úprav vnitřních telekomunikačních rozvodů, i) u udržovacích prací, u nichž není předepsáno ohlášení podle § 55 odst. 2 písm. c), j) u staveb do 20 m² zastavěné plochy a 4 m výšky, pokud jsou součástí nebo příslušenstvím vedení telekomunikační sítě, k) u nosných konstrukcí anténních systémů (včetně anténních systémů) do celkové výšky 15 m.

30. Pokud jde o zákon 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, tak ten v § 2 odst. 3 do počátku své účinnosti konstatoval, že *stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu*. Stejně tak od počátku účinnosti se podle § 3 odst. 2 téhož zákona zařízením pro účely tohoto zákona rozumí informační a reklamní panel, tabule, deska či jiná konstrukce a technické zařízení, pokud nejde o stavbu podle § 2 odst. 3. V pochybnostech, zda se jedná o stavbu nebo zařízení, je určující stanovisko stavebního úřadu. Zařízení o celkové ploše větší než 8 m² se považuje za stavbu pro reklamu. U těchto zařízení se vyžaduje ohlášení dle § 104 odst. 1 písm. e) zákona.
31. Pro informační a reklamní zařízení umístovaná v ochranných pásmech pozemních komunikací se vždy vyžaduje územní rozhodnutí nebo souhlas [dle § 79 odst. 2 písm. a) zákona (resp. odst. 3 ve znění účinném do 31. 12. 2012) *à contrario*].
32. Dále stavební zákon v § 103 odst. 1 písm. c) bod 8 a 9 (ve znění účinném do 31. 12. 2012) upravoval to, že stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stožáry, antény a jiná zařízení, a to (8.) informační a reklamní zařízení o celkové ploše menší než 0,6 m² a (9.) informační a reklamní zařízení, u nichž byla územním rozhodnutím nebo územním souhlasem omezena doba trvání nejvýše na 3 měsíce a jejichž celková výška nepřekračuje 10 m a celková plocha 20 m². Resp. též zákon ve znění účinném do současnosti uvádí v § 103 odst. 1 písm. e) bod 15., že stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby, a to reklamní a informační zařízení.
33. Je tak evidentní, že s ohledem na to, kdy byla stavba žalobce budována, bylo pro ni nutné stavební povolení bez ohledu na to, zda se jednalo dle žádosti o stavební povolení a dle stavebního povolení o informační zařízení (nebo zda by se mělo jednat o reklamní zařízení).
34. V současné době opět stavební zákon nerozlišuje z pohledu stavebního povolení, resp. nutnosti o něj žádat, mezi zařízení pro reklamní nebo informační účely, nýbrž je podstatné, zda se jedná o stavbu jako takovou. Stavba pro reklamu je definována jako stavba, která slouží reklamním účelům.
35. Z pohledu soudu je proto významné, jakou funkci skutečně zařízení plní a ne to, jak je primárně označeno ve stavební dokumentaci, a už vůbec ne to, jak byla stavba povolena podle stavebního zákona z roku 1976, který mezi informačními a reklamními zařízeními vůbec nerozlišoval, ale to, k jakému účelu je zařízení skutečně využíváno. Zároveň si je soud vědom toho, že mezi „informačním“ zařízením a „reklamním“ zařízením je stejně tenká hranice jako mezi „informací“ a „reklamou“ samotnou, neboť reklama není samozřejmě nic jiného než svým způsobem informační sdělení.

36. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že cedule umístěné na zařízení žalobce plní reklamní funkci a že celkově se proto jedná o reklamní zařízení, případně stavbu pro reklamu.
37. Žalobce sice v podané žalobě odkazuje na § 3 stavebního zákona z roku 2006 s tím, že v pochybnostech, o jaké zařízení se jedná je rozhodující stanovisko stavebního úřadu, nicméně pomíjí, že uvedené ustanovení dopadá toliko na rozlišování stavby pro reklamu a reklamního zařízení dle stavebního zákona. Uvedené je patrné z výše citovaného znění § 3 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006.
38. Soud tedy ve shodě se shora citovaným rozsudkem zdejšího soudu ve věci sp. zn. 29A 64/2018 i nyní konstatuje, že od 1. 7. 2011 se zařízení žalobce, které soud hodnotí jako reklamní zařízení, vzhledem ke změně zákona č. 13/1997 Sb. „ocitlo“ v silničním ochranném pásmu. Za této situace měl žalobce požádat silniční správní úřad (tedy žalovaného) o vydání povolení k provozování předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu ve smyslu § 31 zákona č. 13/1997 Sb.
39. Jelikož žalobce o vydání povolení nepožádal, nezbylo silničnímu úřadu nic jiného než nařídit odstranění *nepovoleného* zařízení.
40. Vada spočívající v nesprávném označení pozemku byla podle soudu dostatečně napravena tím, že žalovaný doručil žalobci sdělení ze dne 19. 11. 2021, č. j. KUZL 81670/2021, sp. zn. KUSP 78586/2021 DOP/MK. Doručení sdělení žalobci jinak nezpochybnil a konečně i z podané žaloby je jasné patrné, že je mu zřejmé, o jaké zařízení se jedná. V nyní souzené věci proto chybné označení pozemku v původní výzvě nemůže být důvodem pro prohlášení této výzvy za nezákonný zásah.

IV. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a soudu proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítnout.
42. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. listopadu 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu